

“मीठे बच्चे- अहिले तिमीले निन्दा-स्तुति, मान-अपमान, दुःख-सुख सबै सहनु छ, तिम्रो सुखको दिन अब समीप आइरहेको छ ।”

प्रश्न:- बाबाले अहिले आफ्ना ब्राह्मण बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ एउटा चेतावनी दिनुहुन्छ ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू ! कहिल्यै पनि बाबासँग रुस्ट हुनु हुँदैन । यदि बाबासँग रिसायौ भने सद्गतिसँग पनि रिसाउँछौ । बाबा चेतावनी दिनुहुन्छ- रुस्ट हुनेलाई अत्यन्त कडा सजाय मिल्छ । आपसमा या ब्राह्मणीसँग पनि रिसायौ भने फूल बन्दा-बन्दै काँडा बन्छौ । त्यसैले धेरै-धेरै खबरदार होऊ ।

गीत:- धीरज धर मनुवा धीरज धर.....

ओम् शान्ति । मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूले गीत सुन्यौ, तिमी बच्चाहरूको जति पनि जन्म जन्मान्तरका दुःख छन् सबै नाश हुनुपर्छ । यो गीतको लाइन सुन्यौ, तिमीलाई थाहा छ अब हाम्रो दुःखको पार्ट पूरा हुन्छ र सुखको पार्ट शुरू हुन्छ । जसले राम्रोसँग जान्दैन, उसले कुनै न कुनै कुरामा अवश्य दुःख अनुभव गर्छ । यहाँ बाबाकहाँ आउँदा पनि कुनै न कुनै प्रकारको दुःख महसुस गर्छ । बाबाले बुझ्नुहुन्छ, धेरैजसो बच्चाहरूलाई दुःख हुँदो हो । तीर्थयात्रामा जाँदा पनि कतै भीड हुन्छ, कतै पानी पर्छ, कतै हुरी-बतास लाग्छ । जो सच्चा भक्त हुन्छ उसले त भन्छ- के हर्जा छ र, भगवान्कहाँ त जाँदैछौं । भगवान्लाई सम्भेर नै यात्रामा जान्छन् । मानिसहरूका त धेरै भगवान् छन् । जो असल र मजबुत हुन्छन्, उनीहरूले भन्छन्, केही हर्जा छैन । राम्रो काममा सधैं नै विघ्न पर्छ, घर त फर्केर जाँदैनन् नि । कोही-कोही त घरतिरै पनि फर्किन्छन् । कहिलेकाहीँ विघ्न पर्छ, कहिले पर्दैन पनि । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, यो पनि तिम्रो यात्रा हो । तिमी भन्दछौ- हामी बेहदको बाबाको पासमा जाँदैछौं, उहाँ सबैको दुःख हरण गर्ने पिता हुनुहुन्छ । यो निश्चय छ, आजकल हेर मधुबनमा कति भीड छ । बाबालाई लाग्छ, धेरै बच्चाहरूलाई दुःख हुन्छ होला, भुइँमा सुत्नुपर्छ । बाबा बच्चाहरूलाई भुइँमा सुताउन त चाहनुहुन्न नि । तर ड्रामा अनुसार भीड लागेको छ, कल्प पहिले पनि भएको थियो, फेरि पनि हुन्छ, यसमा कुनै दुःख मान्नु पर्दैन । यो पनि जान्दछन्- पढ्नेहरूमा कोही राजा बन्छन् फेरि कोही रंक पनि बन्छन्, कसैलाई उच्च दर्जा र कसैलाई कम दर्जा मिल्छ । तर सुख अवश्य हुन्छ । यो पनि बाबाले जान्नुहुन्छ- कोही धेरै कच्चा छन्, जसले कति पनि सहन गर्न सक्दैनन् । उनीहरूलाई केही दुःख हुन्छ । उनीहरूले भन्छन्- व्यर्थैमा यहाँ आएछु, वा भन्छन्- हामीलाई ब्राह्मणी (टीचर)ले जबरजस्ती ल्याएकी हुन् । यस्ता पनि होलान् जसले भन्छन्- हामीलाई ब्राह्मणी (टीचर)ले व्यर्थैमा फँसाइन् । विश्व विद्यालयमा आएको छु भनेर त जानेकै छैनन् । यतिबेलाको पढाइले कोही त राजा बन्छन् । भविष्यमा कोही भिखारी (रंक) पनि बन्छन् । यहाँको रंक र राजा (राव)मा अनि त्यहाँको रंक र रावमा रात र दिनको फरक हुन्छ । यहाँका राजा पनि दुःखी छन् भने रंक पनि दुःखी छन् । त्यहाँ दुवै सुखी हुन्छन् । यो त हो नै पतित विकारी दुनियाँ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- कसैसँग धेरै धन छ भने पनि ती सबै धनमाल माटोमा मिल्छ । यो शरीर पनि खतम हुन्छ । आत्मा त माटोमा मिल्दैन । बिडला जस्ता कति ठूला ठूला साहुकारहरू छन्, तर उनीहरूलाई के थाहा अब यो पुरानो दुनियाँ बदलिइरहेछ । थाहा हुँदो हो त तुरुन्तै आइहाल्थे । यहाँ भगवान् आउनुभएको छ, फेरि पनि जान्छन् नै कहाँ ? बाबा सिवाय

२०७२ जेष्ठ २२ शुक्रवार ०५-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन अरूबाट सद्गति मिलनै सकदैन। यदि कोही रिसाउँछन् भने भनिन्छ सद्गतिदेखि रिसाउँछन्। यसरी धेरै रिसाइरहन्छन्, गिर्दै रहन्छन्। आश्चर्य मानेर सुन्छन्, निश्चय गर्छन् .... कसैले त बाबा विना अरू कुनै बाटो नै छैन भन्ने सम्झन्छन्। उहाँबाटै सुख र शान्तिको वर्सा मिल्छ। उहाँ विना सुख-शान्ति मिल्न असम्भव छ। धेरै धन भए त सुख मिल्छ। धन भएमा नै सुख हुन्छ नि। त्यहाँ मूल वतनमा त आत्माहरू शान्तिपूर्वक बस्छन्। हाम्रो पार्ट नभए त हामी सधैं नै त्यहीं रहने थियौं, यस्तो पनि कसैले भन्छन् तर यसरी भन्दैमा कहाँ हुन्छ र? बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— यो बनिबनाउ खेल हो। कुनै न कुनै संशयमा आएर पनि धेरैले पढाइ छोड्छन्, ब्राह्मणीसँग रिसाएर वा आपसमा रिसाएर पनि पढाइ छोडिदिन्छन्।

अहिले तिमी यहाँ फूल बन्नको लागि आएका हो। महसुस गर्छौं— अवश्य पनि हामी काँडाबाट फूल बन्दैछौं। फूल अवश्य बन्नु छ। कसैलाई कुनै संशय छ भने फलानाले यस्तो गर्छ, यो यस्तो छ त्यसैले हामी आउँदैनौं भनी रिसाएर जान्छन् र घरमै बसिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अरू सबैसँग रिसाए पनि बाबासँग कहिल्यै रिसाउनु हुँदैन। बाबा चेतावनी दिनुहुन्छ— सजाय धेरै कडा मिल्नेछ। गर्भमा पनि जे सजाय हुन्छ, सबैको साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। साक्षात्कार गराए विना सजाय दिइँदैन। यहाँको पनि साक्षात्कार हुन्छ। पढ्दा पढ्दै तिमीले आपसमा लडाईं भगडा गरेर, रिसाएर पढाइ छोडेका थियौ। तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— हामीलाई बाबासँग नै पढ्नु छ। पढाइ कहिल्यै पनि छोड्नु छैन। तिमी यहाँ मानिसबाट देवता बन्नको लागि नै पढ्छौ। यस्ता सर्वोच्च बाबासँग तिमी मिल्न आउँछौ। कहिलेकाहीँ धेरै आउँछन्, ड्रामा अनुसार केही कष्ट पनि हुन्छ। बच्चाहरूमा अनेकौं तूफान आउँछ। फलानो चीज पाइएन, यो पाइएन भन्नु त केही पनि होइन। जब मृत्युको समय आउँछ तब अज्ञानी मानिसहरू भन्ने गर्छन्— हामीले के अपराध गरेका थियौं र व्यर्थैमा हामीलाई पिटिरहेछन्। त्यो पछाडिको पार्टलाई नै अनाहकमा रगतको खेल भनिन्छ। अचानक बम्बहरू खस्नेछन्। धेरै मर्नेछन्। यो त अनाहक रगतको खेल भयो नि। अज्ञानी मानिसहरू चिच्याउँछन्। तिमी बच्चाहरू त खुबै खुशी हुन्छौ नि, किनकि तिमीलाई थाहा छ, यो दुनियाँको विनाश हुनु नै छ, अनेक धर्महरूको विनाश नभए एक मात्र सत् धर्मको स्थापना कसरी हुन सक्छ। सत्ययुगमा एक मात्र आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो। कसैलाई के थाहा सत्ययुग आदिमा के थियो। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। बाबा आउनुभएको हो नै सबैलाई पुरुषोत्तम बनाउन। सबैका बाबा हुनुहुन्छ नि। ड्रामालाई त तिमीले जानिसकेका छौ। सबै त सत्ययुगमा आउँदैनन्। यतिका करोडौं आत्माहरू सत्ययुगमा त आउँदैनन् नि। यी हुन् विस्तारका कुरा। धेरै बच्चीहरूले त केही पनि बुझ्दैनन्। भक्तिमार्गमा आदत परेका छन् तर ज्ञान भने बुद्धिमा बस्न सकेन। भक्ति गर्ने बानी परेको छ। उनीहरूले भन्छन्— भगवान्ले के गर्न सक्नुहुन्न? मरेकालाई पनि जिउँदो बनाउन सक्नुहुन्छ। बाबाको पासमा आएर भन्छन्— फलाना मानिसले मरेको मानिसलाई जिउँदो बनाइदियो भने के भगवान्ले गर्न सक्नुहुन्न? कसैले राम्रो काम गरिदियो भने उसैको महिमा गाउन थाल्छन्, अनि उसका हजारौं शिष्यहरू बन्न पुग्छन्। तिम्रो पासमा त थोरै मात्र आउँछन्। भगवान्ले पढाउनुहुन्छ फेरि पनि यति थोरै किन? धेरैले यसो भन्छन्— अरे, यहाँ त मर्नुपर्छ। त्यहाँ त कनरस हुन्छ। बडो ठाठले बसेर गीता सुनाउँछन्, भक्तहरूले सुन्छन्। यहाँ त कनरसको कुरा छैन। तिमीलाई केवल बाबालाई याद गर मात्र भनिन्छ। गीतामा पनि यी शब्दहरू छन्— मन्मनाभव।

२०७२ जेष्ठ २२ शुक्रबार ०५-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बाबालाई याद गन्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— ब्राह्मणीसँग वा सेन्टरकासँग रिसाउँन्। एउटा काम गर— अरूसँगको नाता तोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ, एक बाबालाई याद गर। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। बाबालाई याद गर्दै गर। स्वदर्शन चक्र फिराउँदै गर। यति याद गन्यौ भने पनि स्वर्गमा अवश्य आउँछौ। स्वर्गमा उच्च पद त पुरुषार्थ अनुसार नै पाइन्छ। प्रजा बनाउनुपर्छ। नत्र को माथि राज्य गर्ने ? जसले धेरै मेहनत गर्छ, उच्च पद पनि उसैले पाउँछ। उच्च पद पाउनको लागि कति मेहनत गर्छन्। पुरुषार्थ नगरिकन कोही पनि रहन सक्दैन। तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— उच्चभन्दा उच्च त पतित-पावन बाबा नै हुनुहुन्छ। मानिसहरूले महिमा त गाउँछन् तर अर्थ बुझ्दैनन्। भारतवर्ष कति धनवान थियो, स्वर्ग थियो, विश्वको आश्चर्य थियो। त्यो हो मायाका सात आश्चर्यहरू। सारा ड्रामामा उच्चभन्दा उच्च हो स्वर्ग, नीचभन्दा नीच हो नर्क। अहिले तिमी बाबाकहाँ आएका छौ, जान्दछौ— मीठा बाबा यति धेरै माथि लैजानुहुन्छ। उहाँलाई कसले बिसन सक्छ ? बाहिर जता गए पनि एउटा कुरा सम्भिराख, बाबालाई याद गर। बाबाले नै श्रीमत दिनुहुन्छ— भगवानुवाच, न कि ब्रह्मा भगवानुवाच।

बेहदका बाबा बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, मैले तिमीलाई यति धेरै धनी बनाएर गएको थिएँ, फेरि तिम्रो यस्तो दुर्गति कसरी भयो ? तर यसरी सुन्छन् मानौं केही पनि बुझ्ने छैनन्। बच्चाहरूलाई थोरै कष्ट त हुन्छ। दुःख-सुख, निन्दा-स्तुति पनि सबै सहनुपर्छ। यहाँका मानिसहरू हेर कस्ता छन्, प्रधानमन्त्रीलाई पनि ढुंगाले हान्न बेर लगाउँदैनन्। भन्दछन्— स्कुलका बच्चाहरूको नयाँ रगत (न्यु ब्लड) हुन्छ। उनीहरूको खुब महिमा गर्छन्। सम्भन्छन्— यी भविष्यको नयाँ रगत हुन्। तर तिनै विद्यार्थीहरू पछि दुःख दिने भएर निस्कन्छन्। कलेजहरूमा आगो लगाइदिन्छन्। एकले अर्कालाई गाली गरिरहन्छन्। बाबा सम्भान्नुहुन्छ— दुनियाँको के हाल छ। ड्रामाको कलाकार भएर पनि ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त र मुख्य कलाकार आदिलाई जान्दैनन् भने उनीहरूलाई के भन्ने ? सबैभन्दा ठूला को हो ? उहाँको जीवनी (बायोग्राफी) त जान्नुपर्छ नि। केही पनि जान्दैनन्। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको के भूमिका छ, धर्म स्थापना गर्नेहरूको के भूमिका छ ? मानिसहरू त अन्धश्रद्धामा आएर सबैलाई गुरु भनिदिन्छन्। गुरु त त्यो हो जसले सद्गति गर्छ। अब सबैको सद्गतिदाता त एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँ परमगुरु पनि हुनुहुन्छ, फेरि ज्ञान पनि दिनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनु पनि हुन्छ, उहाँको पार्ट नै आश्चर्यजनक छ। धर्मको स्थापना पनि गर्नुहुन्छ, बाँकी सबै अधर्मलाई समाप्त पनि गरिदिनुहुन्छ। अरूले त केवल धर्मको स्थापना गर्छन्। ज्ञानको स्थापना र अज्ञानको विनाश गर्नेलाई नै त गुरु भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कालको पनि काल हुँ। एक धर्मको स्थापना र अरू सबै धर्महरूको विनाश हुन्छ अर्थात् यस ज्ञान यज्ञमा स्वाहा हुन्छन्। फेरि न कुनै लडाईं नै हुन्छ, न कुनै यज्ञ नै रचिन्छ। तिमीले सारा विश्वको आदि, मध्य र अन्त्यको बारेमा जान्दछौ। अरू त सबैले थाहा छैन, थाहा छैन (नेति-नेति) भन्छन्। तिमीले त यस्तो कहाँ भन्छौ र। बाबा सिवाय अरूले कसैले यथार्थ कुरा सम्भान्न सक्दैनन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ तर मायासँगको सामना यस्तो हुन्छ जसले बाबाको याद नै मेटाइदिन्छ। तिमी बच्चाहरूले दुःख-सुख, मान-अपमान सहनुपर्छ। त्यसो त यहाँ कसैलाई अपमान गरिन्न। यदि कुनै कुरा छ भने बाबालाई सूचित गरिदिनु पर्छ। सूचित गरिएन भने धेरै पाप लाग्छ। बाबालाई सुनाइदिनाले तुरुन्त उसलाई सावधानी मिल्छ। सर्जन

२०७२ जेष्ठ २२ शुक्रबार ०५-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बाबासँग केही पनि लुकाउनु हुँदैन। उहाँ अत्यन्त ठूलो सर्जन हुनुहुन्छ। ज्ञान इन्जेक्सन जसलाई अंजन पनि भनिन्छ, अंजनलाई ज्ञान-सुरमा पनि भनिन्छ। जादू आदिको त कुनै कुरै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु तिमीलाई पतितबाट पावन बन्ने उपाय बताउन। पवित्र बनेनौ भने धारणा पनि हुन सक्दैन। यही कामको कारण नै फेरि पाप हुन जान्छ। यिनीहरूमाथि विजय पाउनु छ। स्वयं नै विकारमा जाने गर्छन् भने अरू कसैलाई यसो नगर भन्न पनि सक्दैनन्। त्यो त महापाप हुन्छ। बाबाले कहानी पनि सुनाउनुहुन्छ— पण्डितले भन्यो राम-राम भन्नाले सागर पार जान सक्छौ। मानिसहरू पानीको सागर भन्ने सम्झन्छन्। जसरी आकाशको अन्त्य छैन, त्यस्तै सागरको पनि अन्त्य पाउन सकिदैन। ब्रह्म महत्त्वको पनि अन्त्य छैन। यहाँ मानिसहरू अन्त्य पाउनको लागि पुरुषार्थ गर्छन्, त्यहाँ कसैले पुरुषार्थ गर्दैनन्। यहाँ जतिसुकै टाढा गए पनि फेरि फर्केर आउँछन्। पेट्रोल नै पुगेन भने फेरि कसरी फर्केर आउँछन्? यो हो वैज्ञानिकहरूको अति अहंकार, त्यसबाट विनाश गरिदिन्छन्। एरोप्लेनबाट सुख पनि हुन्छ फेरि त्यसबाट अति दुःख पनि हुन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि कारणले पढाइ छोड्नु छैन। सजाय अत्यन्त कडा हुन्छ, त्यसबाट बच्नको लागि अरू सबै सङ्ग तोडेर एक बाबाको याद गर्नु छ। रिसाउनु छैन।
- २) ज्ञान इन्जेक्सन वा अंजन दिने एक अविनाशी सर्जन बाबा हुनुहुन्छ, उहाँसँग कुनै कुरा लुकाउनु छैन। बाबालाई सुनाउनाले तुरुन्त सावधानी मिल्छ।

वरदानः— सेवा गर्दै उपराम स्थितिमा रहने योगयुक्त, युक्तियुक्त सेवाधारी भव

जो योगयुक्त, युक्तियुक्त सेवाधारी हुन्छ, ऊ सेवा गदा-गर्दै पनि सदा उपराम रहन्छ। यस्तो होइन, धेरै सेवा भएकोले अशरीरी हुन सकिन। तर याद रहोस् मेरो सेवा होइन, बाबाले दिनुभएको हो, अनि निर्बन्धन रहन सकिन्छ। ट्रस्टी हुँ, बन्धनमुक्त हुँ यस्तो प्राक्टिस गर। अतिको समयमा अन्तको स्टेज, कर्मातीत अवस्थाको अभ्यास गर। जसरी बीच-बीचमा संकल्पहरूको ट्रफिक कण्ट्रोल गर्छौ, यस्तै अतिको समयमा अन्तको स्टेजको अनुभव गर, तब अन्तको समय पास विद् अनर बन्न सक्छौ।

स्लोगनः— शुभ भावनाले कारणलाई निवारणमा परिवर्तन गरिदिन्छ।